

Kemanın Teli

– Abdurrahman · 08 Mayıs 2010

Vurdukça küllenir telinin sancısı içimde.
Bir göçmen gibi acıyla terennüm ederek.
Öfkeden çıldıran içimdeki sancıyı
göz yaşlarımla
içime akıtılan duygusal alışkanlığımı.
Tellerinle kopar ve aşk acısıyla
Katmanlaşmış kabuğumu kır
Unuttur bana içimdeki fenalığı.
Beni ısrarlı tellerinin sesleri arasında
Erit
ki!
Her daim gizli gizli ağlamasın
bedenimin her hücresi.
Nasıl söylersen söyle türkünü
sitem etmem bende bırakacağın
hüzünlü aşk hatıralarına.
Sen seslendikçe ben uçarım.
Ve sen seslendikçe kervanları geçer
Yusuf u çalan kuyuyu
Iskalayarak haramilerin.
Ruhumu şimdi bir efendiye değil
Senin tellerine satmışım.
Beni al götür hayaller ülkesine .
Yağmur altında bırak
Doğanın akıl almaz sırlarına,
Nirvanaya ulaştırır gibi ulaştır
Bir Budist gibi,
Nefisten putlarımı eze eze.
Öyle anlat ki beni
itiraz haya etsin söz etmekten.
Sana sığınyorum ey tel
dışlamak isteyen içten pazarlıkçılara karşı.
Sen vur teline vurdukça yürekleniyorum.
Alışıyorum sana
ciğerlerimi yavaş yavaş tüketsen de.

Biraz yorgunum ama arınıyorum
tellerin beni söyledikçe.
Abdurrahman ÖRNEK